

Danmark kæmper – men vi taber alligevel

20/12. dec. 2016

INTERNATIONAL ANALYSE

MICHAEL JARLNER

INTERNATIONAL REDAKTOR

for både denne og tidligere regeringer. De har nemlig i årevis trukket en lige linje mellem ønsket om udenrigspolitisk aktivism og dansk deltagelse i alskens krige.

Et dansk paradoks

Da Danmark trak sine sidste egentlige kamptropper ud af Afghanistan i 2014, havde danske soldater været i landet i over ti år. 43 havde mistet livet i tjenesten.

Her to år efter kan Forsvarets Efterretningstjeneste fastsætte, at Taleban fortsat vinder terræn, og i dag er så sejrsrike, at de næppe for alvor sætter sig til forhandlingsbordet – med den vestligstøttede regering. Den fiende, som Danmark altså siden 2002 har været med til at bekæmpe sammen med især USA og Storbritannien, er altså allerede tilbage i en central magtposition. Men ikke nok med det.

Situationen bidrager også til et øget flygtningepres mod Europa. Eller som FE selv skriver:

»Udsigt til arbejdsløshed og fortsat konflikt bevirker, at migration til Europa er et stærkt ønske hos mange unge afganere. Det blev demonstreret i 2015, hvor 176.900 afganere søgte asyl i EU-landene. Eskalering af konflikten vil øge det ønsket om at søge til Europa bliver forstærket af, at Pakistan og Iran i 2016 er begyndt at presse store grupper af afganske flygtninge ud, påpeger FE.

Også Libyen, hvor Danmark i 2011 var med til at vælte den davarende diktator, Muammar Gaddafi, er så ramt af kaos, at det bidrager til flygtningestrømme fra Afrika og op mod Europa. Vi havde aldrig en plan for freden, kun for krigen.

Konklusionerne er hårdt trukket op. Men det er essensen af den årlige risikovurdering, som Forsvarets Efterretningstjeneste (FE) netop har offentliggjort. Tjenesten giver sig ikke af med at komme med politiske vurderinger eller anbefalinger, men forsøger så nogenamt som muligt at skitse det trusselsbillede, som Danmark står over for. Ikke desto mindre – eller måske netop derfor – er det et truselsbillede, der må give stof til eftertanke

der, at militær og kriminelle netværk, der står for transporten fra Libyen til Europa, kan operere forholdsvis uhindret.«

Det ironiske er altså, at skiftende regninger og folkeretsflertal over de seneste år har sendt danske soldater ud på missioner, der har været med til at øge et flygtningepres, som selv samme regering og flertal – fra Dansk Folkeparti og Venstre til Socialdemokratiet – har set som et afvores primære problemer.

Vi gjorde os til terrormål

Iraks udgør sit helt eget problem. Her fældede en danskstøttet koalition under ledelse af USA i 2003 den tidligere diktator Saddam Hussein. Men også her tabledvesten freden, da de nye shiamuslimske magthavere – med støtte fra Iran – kørte de tidligere og overvejende sunnimuslimske magthavere ud på et sidespor. Det skabte grobund for en sunnimuslimsk ekstremisme, der bl.a. udmøntede sig i dannelsen af Islamisk Stat (IS).

I et forsøg på at mindske terrortruslen fra Islamisk Stat – som Forsvarsrets Efterretningstjeneste kalder Isil – har Danmark indtil for en uge siden haft syv kampfly i Syrien og Irak. Men spørgsmålet er, om missionen har virket efter hensigten.

»Det er særligt de lande, som deltager aktivt i den militære indsats mod Isil i Syrien og Irak, herunder Danmark, som vil udgøre attraktive terrormål for Isil, hedder det i FE-rapporten.

Efterretningstjenesten mener ganske vist, at Islamisk Stat er markant svækket, men understreger, at IS' militære tilbagethedsstrukturer, skriver FE. »Det betyder jo ikke fjerner roden til det, der

nærede terrorbevægelsen: »Undertrykkende regimer kan ikke løse de grundlæggende politiske og økonomiske problemer, og regionen vil stadig skabe strømme af flygtninge og migranter. Isil vil i løbet af et til to år ikke længere besidde et større sammenhængende område i Syrien og Irak. Men sunniextremisme vil stadig findes i regionen, og svækkelserne af Isil kan skabe grundlag for, at andre lokale oprørsggrupper og internationalt orienterede terrorgrupper, herunder al-Qaeda og al-Qaeda-tilknyttede grupperinger, kan øge deres indflydelse.«

Sagt på en anden måde: Vores seneste militære fremstød har været symptombehandling, ikke en løsning. Vi vandt en krig, men tabte freden. Derefter forsøgte vi at lappe på problemerne, men efterlod igen – problemets rod. Og på vejen øgede vi så tilmed terrortruslen mod os selv og flygtningepresset mod Europa.

Pas på (os selv)

Danmark har også sendt en mindre militær styrke som FN-bidrag til Mali i det vestlige Afrika, hvorfra der går et bælt af tiltagende islamistisk aktivitet hele vejen over mod Somalia i Østafrika. Men også der har den militære indsats en klar begrænsning. Faktisk forudser FE en yderligere forringelse af sikkerhedssituacionen, der vil give militante islamister gode muligheder for at operere over grænserne. Oveni sætter efterretningstjenesten spørgsmålstegn ved, hvem det egentlig er, de danske styrker skal beskytte. Eller som det hedder i rapporten:

»FN's mission til stabilisering af Mali (Minusma) vil skulle bruge størtedelen af sine ressourcer på at sikre sig selv mod de militante islamisters angreb frem for på at stabilisere situationen.«

Men vi kan stadig kalde det aktivisme. michael.jarlner@pol.dk